Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Negurița Veaceslav
Dosarul nr. 3a-942/26
2-25166621-02-3a-26052026

D E C I Z I E
dispozitiv

08 iulie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

a examinat în procedură scrisă, apelul declarat de Celac Vasile împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 martie 2026, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Celac Vasile împotriva Parlamentului R. Moldova cu privire la obligarea furnizării informației solicitate.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de Celac Vasile.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 martie 2026.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la data pronunțării.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Negurița Veaceslav
Dosarul nr. 3a-942/26
2-25166621-02-3a-26052026

D E C I Z I E

08 iulie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând în procedură scrisă, apelul declarat de Celac Vasile împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 martie 2026, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Celac Vasile împotriva Parlamentului R. Moldova cu privire la obligarea furnizării informației solicitate,

c o n s t a t ă:

Circumstanțele cauzei

La 01 decembrie 2025, Celac Vasile a depus cerere de chemare în judecată împotriva Parlamentului Republicii Moldova solicitând obligarea să-i comunice informația solicitată prin lit. a) din cererea din 27 octombrie 2025, și anume să indice ordinea generală prevăzută de Codul contravențional în vigoare cu privire la contestarea refuzului de înaintare, în condițiile art. 476 din Codul contravențional, a unei cereri de revizuire a deciziei în cazul existenței unui viciu fundamental în procedura precedentă, în circumstanțele în care în cauza contravențională nu a participat niciun procuror și nu au fost exercitate acțiuni de urmărire penală de către

acesta.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la data de 21 august 2025, a transmis prin mijloace electronice de comunicare o cerere, prin care a solicitat comunicarea unor informații de interes public referitoare la aplicarea și exercitarea căilor de atac în cadrul procedurii contravenționale.

În concret, reclamantul a solicitat clarificarea următoarelor aspecte:

a) dacă prevederile art. 313 din Codul de procedură penală sunt aplicabile, în mod corespunzător, în cadrul unui proces contravențional în care nu a participat nici un procuror, în situația în care procurorul teritorial, deși sesizat de către contravenient cu privire la existența unui viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, refuză, în mod neîntemeiat, să înainteze, în condițiile art. 476 din Codul contravențional, în redacția în vigoare după data de 22 ianuarie 2024, o cerere de revizuire a deciziei sau hotărârii pronunțate în cauza contravențională;

b) care este calea legală de atac împotriva inacțiunii procurorului teritorial, în cadrul unui proces contravențional în care nu a participat nici un procuror, în situația în care acesta refuză, în mod neîntemeiat, să înainteze în condițiile art. 476 din Codul contravențional, în redacția în vigoare după data de 22 ianuarie 2024, o cerere de revizuire a deciziei sau hotărârii pronunțate în cauza respectivă, deși a fost sesizat de către contravenient cu privire la identificarea unui viciu fundamental în cadrul procedurii precedente.

Reclamantul a invocat că informațiile solicitate vizează modul de aplicare a normelor de drept în cadrul procedurii contravenționale și prin urmare, prezintă interes public, fiind necesare pentru clarificarea mecanismului juridic aplicabil în situația inacțiunii procurorului teritorial și a refuzului acestuia de a iniția procedura de revizuire în condițiile prevăzute de Codul contravențional.

Reclamantul a menționat că la data de 27 octombrie 2025, a recepționat, prin intermediul mijloacelor electronice de comunicare, răspunsul furnizorului de informații – Comisia juridică, numiri și imunități a Parlamentului Republicii Moldova, nr. CJ05-148 din 21 octombrie 2025, emis în legătură cu cererea acestuia cu privire la comunicarea informațiilor de interes public din 21 august 2025, înregistrată la data de 01 septembrie 2025 cu nr. 657 (DPA-C-2872/25), prin care furnizorul de informații a comunicat că procurorul este în drept să înainteze cerere de revizuire atunci când constată existența temeiurilor legale, iar răspunsul sau lipsa acestuia poate fi contestat în ordine generală. Totodată, s-a indicat că și contravenientul poate solicita instanței de judecată deschiderea procedurii de revizuire, în condițiile art. 475 alin. (3) din Codul contravențional.

În consecință, la data de 27 octombrie 2025, reclamantul a adresat, prin mijloace electronice de comunicare, o nouă cerere cu privire la furnizarea unor informații de interes public, solicitând, în esență, clarificarea căii legale de contestare a refuzului procurorului teritorial de a înainta, în condițiile art. 476 din Codul contravențional, cerere de revizuire a unei decizii în cazul existenței unui viciu fundamental în

procedura precedentă. Totodată, reclamantul a solicitat precizarea temeiului prevăzut la art. 475 alin. (2) lit. a)-g) din Codul contravențional în baza căruia contravenientul poate solicita revizuirea procedurii contravenționale în situația în care a fost sancționat prin decizia agentului constatator după expirarea termenului de prescripție.

Ulterior, în aceeași zi, reclamantul a informat furnizorul de informații cu privire la rectificarea conținutului unuia dintre punctele cererii, precizând că solicitarea referitoare la „ordinea generală" urmează a fi înțeleasă ca vizând normele Codului contravențional care reglementează procedura, prin care contravenientul poate contesta refuzul procurorului teritorial de a înainta cerere de revizuire în temeiul art. 476 din Codul contravențional, în circumstanțele în care în cauza contravențională nu a participat nici un procuror și nu au fost exercitate acțiuni de urmărire penală de către acesta.

La data de 28 noiembrie 2025, reclamantul a recepționat, prin mijloace electronice de comunicare, răspunsul pârâtului nr. CJ05-158 din 26 noiembrie 2025, emis cu întârziere în raport cu cererile cu privire la comunicarea informațiilor de interes public din 27 octombrie 2025, înregistrate la data de 28 octombrie 2025 cu nr. 700 și nr. 701.

În răspunsul comunicat, pârâtul a menționat, *inter alia*, că normele a căror clarificare a fost solicitată sunt formulate în mod *"clar și concis",* cu respectarea exigențelor prevăzute de art. 54 din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative.

Reclamantul a susținut însă, că o asemenea apreciere nu răspunde obiectului solicitării sale, întrucât, pentru a se putea stabili dacă normele Codului contravențional reglementează în mod *"clar și concis"* ordinea de contestare a răspunsului sau a lipsei răspunsului procurorului în termenul legal, era necesară indicarea concretă a normelor care instituie această procedură, iar prin cererea din 27 octombrie 2025, reclamantul a solicitat tocmai comunicarea informației cu privire la această ordine legală, iar nu o apreciere generală asupra caracterului normelor incidente.

În aceste condiții, reclamantul a susținut că prin aprecierea caracterului normelor care reglementează procedura de contestare, pârâtul confirmă, implicit, cunoașterea procedurii legale aplicabile contestării răspunsului sau a lipsei răspunsului procurorului în termenul prevăzut de lege, deoarece în lipsa cunoașterii procedurii legale aplicabile, pârâtul nu ar fi putut aprecia că aceasta este reglementată în mod clar și concis, în sensul art. 54 din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative.

Reclamantul a susținut că în temeiul art. 13 alin. (2) din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, pârâtul era obligat să comunice informația solicitată referitoare la procedura legală de contestare a răspunsului sau a lipsei răspunsului procurorului în termenul prevăzut de lege, obligație care, în opinia sa, nu a fost executată.

Totodată, reclamantul a invocat că informația de interes public poate fi atât documentată, cât și nedocumentată, ultima categorie incluzând informația nefixată pe un suport informațional, dar cunoscută și deținută de furnizor.

De asemenea, Celac Vasile a mai relevat că potrivit art. 16 alin. (3) din Legea nr.

148/2023, solicitantul nu este ținut să motiveze sau să justifice cererea de comunicare a informației, iar conform art. 6 alin. (2) din aceeași lege, furnizorii sunt obligați să asigure accesul la informațiile de interes public în formele și condițiile prevăzute de lege.

Prin urmare, reclamantul a apreciat că susținerile pârâtului potrivit cărora Parlamentul Republicii Moldova nu este împuternicit să intervină, să se expună sau să soluționeze litigii reprezintă argumente invocate pentru justificarea refuzului de a comunica informația solicitată, pe care îl consideră neîntemeiat și contrar dreptului de acces la informațiile de interes public, garantat de art. 34 din Constituția Republicii Moldova.

Totodată, reclamantul a invocat încălcarea de către pârât a termenului legal de examinare a cererii, susținând că răspunsul i-a fost comunicat cu depășirea termenului prevăzut de lege.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 martie 2026, acțiunea înaintată de Celac Vasile a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 04 martie 2026 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ*) Celac Vasile, a înaintat cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 martie 2026, iar la 29 mai 2026 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ*) a fost înregistrată motivarea apelului prin care a solicitat casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel, apelantul a invocat că instanța de fond a respins în mod neîntemeiat acțiunea, interpretând eronat obiectul litigiului și încălcând normele de drept material și procedural.

În fapt, apelantul a reiterat că la data de 21 august 2025 s-a adresat, prin mijloace electronice de comunicare, cu o cerere cu privire la comunicarea unor informații de interes public referitoare la procedura aplicabilă în cazul refuzului sau inacțiunii procurorului de a înainta o cerere de revizuire a unei cauze contravenționale, în condițiile art. 476 din Codul contravențional.

Astfel, cererea a fost înregistrată la data de 01 septembrie 2025 cu nr. 657 (DPA-C-2872/25), iar la data de 27 octombrie 2025 apelantul a recepționat răspunsul Comisiei juridice, numiri și imunități a Parlamentului Republicii Moldova, nr. CJ05-148 din 21 octombrie 2025. Prin acest răspuns, intimatul a comunicat, în esență, că procurorul este în drept să înainteze o cerere de revizuire în cazul existenței temeiurilor legale, iar răspunsul sau lipsa acestuia poate fi contestat în ordine generală.

Totodată, s-a indicat că și contravenientul poate solicita instanței de judecată deschiderea procedurii de revizuire, în condițiile art. 475 alin. (3) din Codul contravențional.

Nefiind de acord cu caracterul general al răspunsului primit, la aceeași dată, 27 octombrie 2025, Celac Vasile a adresat o nouă cerere de comunicare a informațiilor de interes public, ulterior înregistrând o cerere de modificare parțială a cererii de comunicare a informațiilor de interes public, în mod concret, indicarea procedurii prevăzute de Codul contravențional, prin care contravenientul poate contesta refuzul procurorului de a înainta cererea de revizuire în temeiul art. 476 din Codul contravențional, precum și precizarea temeiului prevăzut de art. 475 alin. (2) lit. a)-g) din același Cod în baza căruia poate fi solicitată revizuirea în situația aplicării sancțiunii contravenționale după expirarea termenului de prescripție.

Suplimentar, a susținut că cererile respective au fost înregistrate la data de 28 octombrie 2025 cu nr. 700 și nr. 701, iar la data de 28 noiembrie 2025, a recepționat răspunsul intimatului nr. CJ05-158 din 26 noiembrie 2025, prin care s-a comunicat că normele legale a căror aplicare fusese solicitată spre a fi clarificată au un caracter ”*clar și concis”*, în conformitate cu art. 54 din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative.

În fapt, apelantul susține că acest răspuns nu conține informațiile solicitate, întrucât intimatul nu a indicat procedura concretă de contestare a refuzului sau inacțiunii procurorului și nici temeiul juridic aplicabil situației descrise în cerere, iar în opinia sa, prin constatarea caracterului normelor incidente, intimatul a confirmat implicit că deține informația referitoare la procedura legală aplicabilă și, prin urmare, avea obligația de a o comunica.

Totodată, Celac Vasile susține că solicitarea sa nu urmărește obținerea unei consultații juridice sau a unei interpretări a legii, ci comunicarea unei informații de interes public deținute de Parlamentul Republicii Moldova. Acesta invocă dispozițiile Legii nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, potrivit cărora orice persoană are dreptul de a solicita și obține informații de interes public, iar furnizorul este obligat să le comunice, indiferent de suportul pe care sunt fixate sau de modul în care sunt sistematizate.

De asemenea, apelantul invocă caracterul tardiv al răspunsului nr. CJ05-158 din 26 noiembrie 2025, susținând că acesta a fost comunicat după expirarea termenului legal de soluționare a cererilor înregistrate la 28 octombrie 2025 și că această împrejurare nu a fost examinată de prima instanță.

În cererea de apel, Celac Vasile critică soluția primei instanțe, prin care acțiunea a fost respinsă, reținându-se că furnizorul de informații are obligația de a comunica informațiile pe care le deține, fără a fi ținut să ofere consultații juridice, să interpreteze normele legale ori să se pronunțe asupra unor situații juridice individuale.

În acest sens, apelantul susține că solicitarea sa a fost calificată în mod eronat drept o cerere de consultație juridică, întrucât aceasta a vizat comunicarea informației cu

privire la procedura legală aplicabilă. Totodată, apelantul critică și indicarea de către intimat a art. 475 alin. (3) din Codul contravențional, susținând că norma respectivă nu este aplicabilă situației descrise în cerere, inclusiv sub aspectul revizuirii întemeiate pe existența unui viciu fundamental al procedurii.

Respectiv, în opinia apelantului, instanța de fond a denaturat scopul reglementărilor privind accesul la informațiile de interes public și în consecință i-a încălcat dreptul de a obține informațiile solicitate în termenul prevăzut de lege.

În aceste condiții, apelantul solicită casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii prin care Parlamentul Republicii Moldova să fie obligat să îi comunice informațiile solicitate prin cererile din 27 octombrie 2025.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând lucrările cauzei în coroborare cu înscrisurile dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; acțiunea nu a fost semnată și depusă de Celac Vasile, iar reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării

admisibilității fiind depășită, iar apelul declarat întrunește condițiile prevederilor art. 212, 233-234 Cod administrativ, fiind depus în termen, de către persoana îndreptățită, cu respectarea cerințelor de formă și conținut prevăzute de lege, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, conform art. 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Din lucrările cauzei rezultă că la 21 august 2025, apelantul Celac Vasile, a adresat Parlamentului Republicii Moldova o cerere, prin care a solicitat, în esență, clarificarea modalității de aplicare a prevederilor Codului contravențional și a Codului de procedură penală într-o situație juridică particulară, referitoare la posibilitatea contestării inacțiunii procurorului teritorial de a înainta o cerere de revizuire a unei cauze contravenționale în ipoteza identificării unui viciu fundamental în procedura precedentă.

În aceeași ordine de idei, la data de 21 octombrie 2025, Comisia juridică, numiri și imunități a Parlamentului a formulat răspunsul nr. CJ05-148, prin care a comunicat, între altele, că procurorul poate înainta cerere de revizuire atunci când consideră că sunt întrunite circumstanțele prevăzute de lege, iar răspunsul sau lipsa răspunsului în termen urmează a fi contestat în ordine generală.

Totodată, apelantului i s-a indicat că și contravenientul este în drept să se adreseze instanței de judecată cu o cerere privind deschiderea procedurii de revizuire, cu trimitere la art. 475 alin. (3) din Codul contravențional.

Ulterior, la 27 octombrie 2025, Celac Vasile a formulat o nouă cerere, solicitând, în esență, descrierea „ordinii generale” potrivit căreia ar putea fi contestat refuzul procurorului teritorial de a înainta cererea de revizuire, precum și indicarea temeiului juridic în baza căruia contravenientul ar putea solicita revizuirea în cazul aplicării sancțiunii după expirarea termenului de prescripție.

Prin răspunsul nr. CJ05-158 din 26 noiembrie 2025, Parlamentul Republicii Moldova a comunicat că normele a căror explicare este solicitată au un caracter clar și concis și că instituția nu este abilitată să se expună asupra ori să soluționeze litigii individuale.

Nefiind de acord cu răspunsul primit, apelantul a sesizat instanța de contencios administrativ, solicitând obligarea Parlamentului la furnizarea informațiilor solicitate.

Prima instanță a respins acțiunea, reținând, în esență, că solicitările lui Celac Vasile nu au avut ca obiect comunicarea unor informații deținute de furnizorul de informații, ci obținerea unei interpretări juridice și a unei soluții cu privire la aplicarea normelor legale într-o situație concretă.

Completul judiciar apreciază hotărârea instanței de fond ca fiind întemeiată, adoptată cu calificarea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

Potrivit art. 34 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova, dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit. Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sânt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

Completul judiciar relevă că în prezenta speță, raporturile dintre furnizorul de informații și persoana fizică și/sau juridică în procesul de asigurare și realizare a dreptului constituțional de acces la informație sunt reglementate de legiuitor, prin Legea nr. 148 din 09 iunie 2023 privind accesul la informațiile de interes public.

Astfel, cu referire la prevederile art. 4 din Legea nr. 148 din 09 iunie 2023 privind accesul la informațiile de interes public, în sensul prezentei legi, informații de interes public sunt toate informațiile deținute de furnizorii de informații, indiferent de suportul de stocare (pe hârtie, în formă electronică sau în orice alt format).

Conform art. 5 din Lege, furnizorii de informații sunt: a) autoritățile publice; b) instituțiile publice; c) întreprinderile de stat și întreprinderile municipale; d) persoanele juridice de drept privat controlate de furnizorii de informații prevăzuți la lit. a)-c), în conformitate cu art. 203 alin. (3)-(7) din Codul civil nr. 1107/2002; e) persoanele juridice de drept privat care prestează servicii publice, servicii publice de gospodărie comunală sau servicii de decontare; f) întreprinderile energetice care desfășoară activități în domeniul gazelor naturale, al energiei electrice sau al energiei termice; g) asociațiile profesionale și organele de autoadministrare, constituite prin lege, ale profesiilor din sectorul justiției; h) partidele politice.

În temeiul art. 6 alin. (1) și (2) din aceeași Lege, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege. Furnizorii de informații sunt obligați să asigure accesul la informațiile de interes public, în formele și condițiile prevăzute de lege.

Prevederile art. 7 din Legea citată, stabilesc că accesul la informațiile de interes public se realizează prin: a) transparență proactivă – diseminarea, din oficiu, a informațiilor de interes public, în special prin publicarea acestora pe paginile web oficiale ale furnizorilor de informații în modul prevăzut la cap. II; b) comunicarea informațiilor de interes public la cerere în modul prevăzut la cap. III.

În corespundere cu art. 13 alin. (1)-(3) din Lege, orice persoană fizică sau juridică (în continuare - solicitant) are dreptul să solicite și să obțină informații de interes public în condițiile legii, prin înaintarea unei cereri de comunicare a informațiilor de interes public (în continuare - cerere). Furnizorii de informații sunt obligați să comunice informațiile de interes public solicitate, în condițiile legii. Prevederile Codului administrativ se aplică numai în măsura în care nu contravin prevederilor prezentei legi.

În conformitate cu art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 148 din 09 iunie 2023 privind accesul la informațiile de interes public, informațiile de interes public se comunică solicitantului din momentul în care sunt disponibile pentru a fi comunicate, dar nu mai târziu de 10 zile de la data înregistrării cererii. Termenul stabilit la alin. (1) poate fi prelungit cu cel mult 7 zile în cazul în care cererea este complexă sau se solicită un volum mare de informații, care necesită timp suplimentar pentru prelucrare. Prelungirea are efect doar dacă solicitantul este informat despre aceasta în scris, în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și cu indicarea motivelor prelungirii.

Suplimentar, dispoziția art. 25 alin. (1)-(3) din aceeași Lege prevede că orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi. Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, care se înaintează și se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile și completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice; Acțiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informații. Dacă furnizorul de informații nu soluționează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acțiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului.

Potrivit art. 28 din Legea citată, constituie încălcări ale legislației privind accesul la informațiile de interes public, pasibile de sancțiune pecuniară: a) nepublicarea informațiilor de interes public prevăzute la art. 10; b) comunicarea incompletă a informațiilor de interes public; c) solicitarea unor plăți ilegale pentru comunicarea informațiilor de interes public; d) respingerea sau readresarea neîntemeiată a cererii; e) refuzul neîntemeiat de a comunica informațiile de interes public.

La caz, în esență, pretențiile lui Celac Vasile se fundamentează pe faptul că intimatul nu i-ar fi comunicat informațiile de interes public solicitate, în forma și volumul corespunzător obiectului demersurilor formulate, răspunsurile furnizate fiind apreciate de acesta ca necorespunzătoare solicitărilor adresate.

De altfel, contrar susținerilor apelantului, Completul de judecată reține că dreptul de acces la informațiile de interes public privește exclusiv informațiile existente și deținute de furnizorul de informații, fără a-i impune obligația de a crea informații noi, de a efectua cercetări sau investigații, de a formula aprecieri ori concluzii sau de a colecta informații din alte surse.

Totodată, obiectul unei solicitări de acces la informații trebuie să fie determinat, concret și individualizat, iar obligația furnizorului se limitează la comunicarea informațiilor aflate în posesia sa la data examinării cererii. Raportând aceste principii la circumstanțele cauzei, instanța de apel constată că solicitarea apelantului nu viza comunicarea unei informații determinate deținute de Parlamentul Republicii Moldova, ci presupunea identificarea și aplicarea normelor de drept la o situație juridică concretă. În aceste condiții, solicitarea respectivă nu putea genera în sarcina intimatului obligația de a efectua o analiză juridică și de a indica apelantului temeiul legal și calea procedurală pe care urma să le utilizeze în situația descrisă.

În același sens, instanța de apel menționează că Hotărârea Curții Constituționale privind interpretarea art. 34 din Constituție consacră dreptul persoanei de a solicita și de a primi informațiile de interes public existente, fără a transforma furnizorul de

informații într-o autoritate obligată să elaboreze informații noi sau să realizeze activități de cercetare pentru satisfacerea interesului solicitantului.

Așadar, dreptul de acces la informațiile de interes public garantează comunicarea informațiilor existente și aflate în posesia furnizorului de informații la data examinării cererii, iar nu obligația acestuia de a crea informații, de a formula concluzii, de a efectua investigații sau de a obține date de la alte entități.

Instanța de apel apreciază ca nefondate argumentele apelantului potrivit cărora, prin faptul că este autorul Codului contravențional, intimatul Parlamentul Republicii Moldova ar deține în mod implicit și informația privind „ordinea generală" de contestare a refuzului procurorului de a înainta o cerere de revizuire, respectiv generarea actului normativ nu echivalează cu deținerea unei informații distincte cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor acestuia într-o situație juridică concretă. În speță, o asemenea concluzie ar presupune existența unei poziții sau a unei analize juridice determinate a autorității cu privire la situația descrisă de apelant, împrejurare care nu rezultă din actele cauzei.

Prin urmare, Completul de judecată conchide că Celac Vasile a primit informația existentă și disponibilă la acel moment, iar pretenția acestuia de a obține indicarea unei proceduri juridice concrete și a temeiului legal aplicabil unei situații individuale excedează obligației furnizorului de informații.

Mai mult ca atât, instanța de apel reține că soluționarea litigiului depinde de stabilirea naturii informațiilor solicitate de apelant prin cererea din 27 octombrie 2025, iar din conținutul acesteia rezultă cu claritate că Celac Vasile nu a solicitat comunicarea unui document, a unei evidențe, a unui act sau a unei poziții oficiale deja existente și deținute de Parlament, ci a solicitat autorității să stabilească și să explice modul de aplicare a unor norme juridice într-o situație concretă.

Astfel, prin prima cerere apelantul a cerut să fie descrisă „ordinea generală" potrivit căreia contravenientul poate contesta refuzul procurorului teritorial de a înainta, în temeiul art. 476 din Codul contravențional, o cerere de revizuire, în cazul identificării unui viciu fundamental în procedura precedentă.

De asemenea, prin cea de-a doua cerere, Celac Vasile a solicitat să se indice care dintre temeiurile prevăzute de art. 475 alin. (2) lit. a)-g) din Codul contravențional ar fi aplicabil într-o situație în care sancțiunea contravențională a fost aplicată după expirarea termenului de prescripție.

Prin urmare, obiectul solicitărilor nu îl constituie o informație factuală, existentă și deținută de Parlament, ci identificarea normei juridice aplicabile, interpretarea coroborată a dispozițiilor Codului contravențional și stabilirea unei soluții juridice pentru o ipoteză determinată.

Așadar, dreptul de acces la informații de interes public presupune accesul la informația existentă și deținută de furnizorul de informații și nu poate fi interpretat ca o obligație a autorității de a crea, la cererea solicitantului, o informație nouă prin efectuarea unei analize juridice.

Instanța de apel subliniază că pentru a răspunde solicitării formulate, Parlamentul ar fi trebuit să efectueze o analiză juridică: să identifice normele relevante, să le coroboreze, să stabilească raportul dintre acestea, să determine dacă există o cale de atac împotriva inacțiunii procurorului și, în final, să formuleze o concluzie cu privire la soluția juridică aplicabilă. O asemenea activitate nu reprezintă simpla comunicare a unei informații deținute, ci constituie o operațiune de interpretare și aplicare a legii.

În mod similar, răspunsul la cea de-a doua întrebare ar presupune ca Parlamentul să stabilească dacă aplicarea unei sancțiuni după expirarea termenului de prescripție poate constitui unul dintre temeiurile de revizuire prevăzute la art. 475 alin. (2) din Codul contravențional. Și această chestiune presupune o apreciere juridică asupra normelor aplicabile unei situații determinate, iar nu comunicarea unei informații preexistente.

Prin urmare, instanța de apel constată că prima instanță în mod corect a calificat cererile apelantului drept solicitări de interpretare și aplicare a legislației, iar nu drept cereri de comunicare a unor informații de interes public deținute de Parlament.

În fapt, argumentul apelantului potrivit căruia din caracterul *„clar și concis”* al normelor ar rezulta în mod automat existența fizică a informației solicitate, este unul speculativ și nu demonstrează că Parlamentul deține efectiv informația în forma pretinsă.

Instanța de apel menționează că este nefondată și invocarea art. 24 alin. (4) din Legea nr. 148/2023, potrivit căreia furnizorul nu poate refuza comunicarea informațiilor pe motiv că acestea se găsesc în diferite documente sau pe diferite suporturi de stocare ori că nu sunt sistematizate, potrivit căreia această normă pornește de la premisa existenței informației solicitate. Aceasta obligă furnizorul să comunice informația existentă chiar dacă aceasta nu este centralizată într-un singur document, însă nu îl obligă să creeze o informație prin efectuarea unei analize juridice. Prin urmare, în prezenta cauză, problema nu constă în faptul că informația solicitată s-ar afla în mai multe documente sau pe diferite suporturi, ci în faptul că informația solicitată, în forma pretinsă de apelant, presupune formularea unei concluzii juridice.

Suplimentar, instanța de apel apreciază ca nefondate argumentele apelantului întemeiate pe art. 8 și 9 din Legea nr. 148/2023, fiindcă aceste dispoziții reglementează situațiile în care accesul la o informație de interes public existentă poate fi limitat.

Prin urmare, faptul că în cauză nu a fost invocat niciunul dintre temeiurile de restricționare prevăzute de art. 8 din Legea nr. 148/2023 nu înseamnă că Parlamentul era obligat să ofere interpretarea juridică solicitată.

La fel, Completul judiciar apreciază ca nefondată critica referitoare la caracterul tardiv al răspunsului Parlamentului, deoarece eventuala depășire a termenului legal de soluționare a cererii nu schimbă natura informației solicitate și nu poate genera obligația furnizorului de a elabora o opinie juridică pe care acesta nu era obligat să o formuleze în cadrul procedurii de acces la informații.

Prin urmare, chiar dacă s-ar constata nerespectarea termenului legal, această împrejurare nu este suficientă pentru admiterea acțiunii și cu atât mai puțin, pentru obligarea Parlamentului să stabilească o cale de atac ori un temei de revizuire într-o situație juridică concretă.

La fel, este considerată nefondată invocarea de către apelant a prevederilor Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 1 din 02 aprilie 2007, prin care s-a subliniat necesitatea ca răspunsul furnizorului să fie concret și să se refere nemijlocit la obiectul cererii, fiindcă această exigență nu poate fi desprinsă de natura informației solicitate.

Astfel, furnizorul este obligat să răspundă concret cu privire la informația pe care o deține, însă nu poate fi obligat, în temeiul dreptului de acces la informații, să efectueze o activitate de consultanță juridică și să creeze răspunsul solicitat prin interpretarea normelor legale.

Suplimentar, instanța de apel constată că argumentele apelantului referitoare la art. 475 și 476 din Codul contravențional, la existența sau inexistența unei căi de contestare a refuzului procurorului și la posibilitatea revizuirii unei cauze contravenționale nu pot fi examinate în fond în prezenta cauză, deoarece soluționarea acestor chestiuni ar presupune ca instanța de apel însăși să efectueze analiza juridică pe care apelantul a solicitat-o Parlamentului Republicii Moldova. Obiectul prezentului litigiu este însă verificarea legalității activității furnizorului de informații și nu stabilirea, în abstract, a căii de atac aplicabile sau a temeiului de revizuire prevăzut de Codul contravențional.

Cu referirea apelantului la dreptul de acces la justiție, prevăzut de art. 20 din Constituție, precum și la art. 6 și 13 din Convenția europeană a drepturilor omului, nu pot conduce la admiterea apelului, pentru că aceste garanții nu conferă persoanei dreptul de a solicita unei autorități publice, prin intermediul procedurii privind accesul la informațiile de interes public, formularea unei opinii juridice individualizate cu privire la o problemă litigioasă sau ipotetică. Dreptul de acces la justiție și dreptul la un remediu efectiv trebuie exercitate prin procedurile prevăzute de lege și în fața autorităților competente.

În concluzie, instanța de apel reține că apelantul confundă două noțiuni distincte: informația deținută de autoritatea publică și interpretarea juridică a informației normative. Parlamentul Republicii Moldova deține textul Codului contravențional, însă această împrejurare nu implică existența unei obligații legale a acestuia de a interpreta normele codului și de a stabili, pentru fiecare situație juridică ipotetică, calea de atac, temeiul juridic sau soluția aplicabilă.

Prin urmare, solicitările apelantului depășesc sfera dreptului de acces la informațiile de interes public, întrucât presupun elaborarea unei opinii juridice și efectuarea unei operațiuni de interpretare și aplicare a legislației, sau Legea nr. 148/2023 nu instituie în sarcina furnizorului o asemenea obligație.

Complementar, instanța de apel menționează că contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a invocat sau prezentat careva circumstanțe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, care să justifice criticele referitor la netemeinicia atât a acțiunilor autorităților publice sesizate cu eliberarea informației, cât și la ilegalitatea hotărârii instanței de fond.

De altfel, Completul judiciar consideră important de remarcat și faptul că utilizând calea de atac - apelul, Celac Vasile nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar nemulțumirea apelantului privește, în realitate, conținutul și întinderea informațiilor existente la momentul examinării solicitării, aspect care nu poate fundamenta constatarea unei încălcări a dreptului de acces la informații, și care a fost dezbătut și corect respins de prima instanță.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de Celac Vasile și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de Celac Vasile.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 martie 2026.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la data pronunțării.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei